

A HÚS ÚTJA

Feljegyzések egy utazótól
nyelv: aldani-közös
anyaga: rozmárbőr
tárolás: Jégmajom-kolostor
megtaláló: Dangar*

*hitelesség megkérdőjelezhető

1.

.....

A törzs sámánja ma megmutatta, hogyan keverjem ki magamnak azt a kenőcsöt, amely gátolja a sugárzását. A lábam már sokat javult, a térdemben a duzzanat apadt. Eleinte a védőmantráknak tudtam be a javulást, de igazság szerint már A szertartásszolgák sokat kezelték a sebeimet.

Próbáltam a törzssel szót érteni, a darkhanok és a tanjakok nyelvén is szóltam hozzájuk, de hiába. Egy szót se sikerült kihúznom belőlük. Ennyire zárkózott vidékkel még nem találkoztam utazásaim során. Többnyire mozdulatokkal, levegőbe rajzolt jelekkel kommunikálnak. A sátram tágas, de egyedül én lakom. A húzbőrrel húzott fekhelyem mellett egy faggyúgyertya és az ivótálm van. A seblázam még hidegebbé teszi az éjszakákat.

Amint felépelek, továbbállok.

2.

A barna ruhás szolgák talpra állítottak, szerintem a sámánjuk emberei. Az aldani közösen próbáltam megértetni velük, hogy nemsokára szándékomban áll elhagyni a sátrat. Nem adták jelét, hogy felfogták volna. Majd kiderül, hogy reagálnak.

3.

Félsiker. A sátor elhagyása alatt annak konkrét elhagyását értették a guntájukon (tábor) belül.

Három napja teszek kisebb sétákat. Csak a kijelölt helyeken járok, nehogy megsértsem a territóriumukat. A két lándzsás kísérőszolga jelenléte emlékeztet erre. A tábor népének körében nem keltek túl nagy feltűnést, amit egyáltalán nem bánok. A mamutcsontok vázán felhúzott bórsátrak szürke rengetegénél, csak a törzs tagjainak tekintete szürkébb. Leginkább időseket, vagy vézna férfiakat látok, akik halat

pucolnak, edényeket, vagy szerszámokat faragnak. Minden napjuk olyan, mint egy unalmas, kiszámítható, néma tánc, amiben mindenkinek megvan a maga lépése. Párszor láttam szánon érkező férfiakat és nőket, talán narjanok lehettek. Apró csomagokat és embernyi méretű zsákokat pakoltak le, olyan átkötéssel, ahogy a halott húst szokás némelyeknél. Látható kereskedelem folyik más népekkel. Először arra gondoltam, talán a törzs által előállított eszközöket cserélik nyugati vadászokkal, ami logikus lenne, mert még a lándzsahordó embereik sincsenek azon a fizikai felkészültségi szinten, hogy bármilyen nagyobb vadat elejtsenek. A cserét viszont sosem láttam. Az idegenek lepakolnak a szánról a tábor szélén, botokból különös jelet raknak ki a hóba – ilyen távolságból nem tudtam beazonosítani – majd elmennek. Minden eltűnik a fehér semmiben.

.....

A törzs területe „L” alakban terül el a Hoan lábánál.

4.

.....

hogy a zh-ulla rend tagja vagyok. A sámán napjában kétszer elvégzi a szertartást a lábamon. Vagyok már annyira jól, hogy a meditációs gyakorlatokat elvégezzem. Könnyedebben lélegzem, és a garu-nan-shi közelsége sem telepszik rá annyira testemre, mint korábban. Gyógyulok. A biztonság kedvéért azért a kenőccsel rendszeresen kenem magam.

Meglepően jól táplálnak. A törzs tagjai, akiket láttam, még az általam harcosoknak vélt lándzsások is, véznák, erőtlenek. Viszont az étel, amit kapok... nem tudom, milyen hús lehet. Bölénynek kicsi, rókának túl nagy. Úgy érzem, muszáj megtanulnom a jelbeszédüket.

A sámánjuk gyakran meglátogat, megtapogatja az izmaim, ismeretlen illatú olajokkal locsolja körül a sátrat. A szakállas férfi tekintete mélységesen öreg, de arca kisimult. A szeme olyan, mintha állandóan hóviharba bámulna. A legtöbb foga és a nyelve hiányzik. A gyógyítószertartást – úgy gondolom – mindig egy rövid torokénekkal zárja.

Különös hangulat lengi be az örökké csendes, mégis nyüzsgő tábort.

Mielőtt tovább indulok, muszáj megtudnom egy-két dolgot.

5.

A kenőcs jótékony hatása most már megkérdőjelezhetetlen. Nem tudom, mennyire játszik közre a sámán rendszeres szertartása. A magam eszköztelen módján próbáltam rávenni, hogy hadd nézzem meg a tábor azon részeit is, ahova a lándzsásaik nem engednek be.

Felfigyeltem két férfira, akik feladatokat, talán parancsokat osztanak ki a tábor lakói között. Ha néha bejönnek a sátramba, még a sámán is alárendeltnek hat.

Ha a sámán kifürkészhetetlen, akkor ezek az előjárók egyenesen ridegek.

Úgy érzem, a sámánjuk lassan a bizalmába fogad.

7.

Két *ien*-be telt, hogy.....
.....csak egy része a falunak. Az előjárók ma elkísértek a tábor széléhez, a barlanghoz, aminek a mesterségesen kiszélesített szájából fény szüremlik. Ahogy beléptem a fáklyákkal kirakott barlangrendszerbe, különös bajsejtelem fogott el, ami arra készítetett volna, hogy megforduljak. Nem akartam megsérteni a falubelieket, így követtem az előjárót. Raktárnak használt vájatot, vagy egy kiterjedtebb barlangvárost sejtettem, amelynek az előtáborát láttam eddig. Tévedtem. Ahogy egyre beljebb értünk, úgy fogott el a rosszullét. Egy *gjont* akartam magamra mondani, de összeestem. Amikor felsegítettek, a sámán lépett elé, és egy kis erszényből fehér csontport kent a homlokomra. A szédülés és a nyomás hamar enyhült.
A barlang egy hatalmas teremmé szélesedett, amelyben vagy kéttucat munkásuk szorgoskodott. Jó erőben lévő törzstagok voltak. Termetük, fürgeségük meg sem közelítette a falubelieket, akikkel a felszínen találkoztam.
Irtóztató bűz csapta meg az arcom, ahogy az előjárók körbevezettek. A terem oldalába vájt beugrókból áradt a szag. Bőrökbe csomagolt megnyúzott, feldarabolt állatok tetemei. Némelyiken az idegen törzsek által lepakolt csomagokra ismertem.
A rothadó hús szaga kísért még most is, éjszaka a sátramban.
Holnap újra megpróbálok lekérdzkedni.

9.

Ez a negyedik *ien*, hogy lejárok a barlangrendszerbe. Egész jól eljellelhettem a sámánnak, hogy a gyógyításért cserébe szeretnék segíteni a lent végzett munkában. Valahogy a barlang levegője tisztábbnak hat, érzem, ahogy tagjaimat újra átjárja az erő. Minden reggel használom a kenőcsöt, a barlang szájánál pedig veszek az edényből, és az arcom és tar fejem a fehér csontporral mázoló be.
..... és az ötödik *ien* óta nem meditálok. Látható jele mégis rajtam a völgy közelségének.

10.

.....a munka....

A jég által konzervált húst lemossuk, a vért leszűrjük, és a különös csontporral kenjük be.

.....datom, hogy a kezelés után bepakoljam a ládába, és a törzs munkásai viszik a terem lenti szintj....

Egyszer mikor nem figyeltek, sikerült lejjebb ereszkednem. A barlang alsóbb szintjeiről feláramló kellemes meleg levegő a szagari termálvárost idézte. Kíváncsi vagyok, hol ér véget a hús útja. Bizonyos ládákhöz nem engednek oda, pedig a narjan vadászok szánjáról nagyobb zsákokat is láttam lepakolni.

Lejjebb kell jutnom.

11.

.....a meleget idézi elő. A tűz oka ott lenn nem lehet más, minthogy égetnek, felszálló füstnek pedig még a szagát se érzem. A nagyobb zsákok nem mennek át a kezemen, egyből leküldik.....majd holnap.....

12.

...fontos, hogy leírjam.....

Alahi Va-gal vagyok. Az aldani területekről indultam el két társammal. Eredeti tervünk szerint dél felől kerültük volna a Hoant. Útközben történt valami. Képszakadás. Ez a törzs, akik között élek egy ideje, talált rám. *Valiknak*¹ fogom nevezni őket. Hála a sámánjuk szakértelmének, és az előljárók nagylelkűségének, életben maradtam és felépültem.

Amit biztosan tudok: A völgy közelében vagy.... a hegy dél-nyugati oldalán, de nagyon közel. A barlangban, talán alatta? Ennyit a biztos dolgokról.

Ma sikerült majdnem a legalsó szintig jutnom. A nagy zsákokban... testeket láttam.

Halott csecsemők testét. Többnyire darkhan és narjan gyerekek lehettek, némelyik újszülött. Mondtam magamra egy erős *gjont*, de nem hatott. Ahogy a legtöbb mantra sem, amit használtam a barlangban.

Azt hiszem, az egyik nagydarab munkás meglátott. Holnap kiderül.

Az egyik falubelitől loptam egy csontkést, azzal alszom.

13.

A sámán tudja.

Ma két szinttel lejjebb kerültem. Most ott látok el feladatokat. Az a *vali*, akit beosztottak mellém, csak a legfontosabb dolgokat közölte. Mikor kérdeztem tőle, miért helyeztek át, olyat jelelt, amit nem értettem pontosan. Később az egyik kísérőszolgától megtudtam, hogy valami olyasmit mondott:

Ami nem szolgál minket, majd szolgálja *azt*.

A nyelvük nagy része még mindig rejtély számomra - megjegyzés: később tanulmányozni.

.....

14.

Három, talán négy *ien* óta dolgozom a testekkel odalenn. Nem tudom, úgy érzem, az időérzésem teljesen elhagyott. De talán lassan a józan eszem is. A testeket tűzre vetik. A zsírjukból kerül abba a tégelybe is, amiből a kenőcsöm készül.

Alahi Va-gal vagyok. Az aldani területekről indultam el két társammal. Eredeti tervünk szerint dél felől kerültük volna a Hoant.

Egy zh-ulla szerzetes ennél sokkal többet is kibír.

Meg kell tudnom, hol ér véget a hús útja, aztán eltűnök innen.

¹ A *vali* darkhanul segítőt jelent vagy aki segítséget hoz

A kést minden éjjel hegyesebbre faragom a fekhelyem melletti sziklán.

16.

Milyen különös a népek nyelvei közti apró különbség. Talán nem is *vali* hanem *valhi*², hihi.

Lassan kifogyok bőrből, amire írhatnék, de szerencsére a barlangból a lefejtett állati (?) bőrből tudok elcsenni.

Ahogy néztem, az elégetett testek mind valamilyen torzulással rendelkeztek. Már halottak lehettek, mikor a vadászok hozták őket. Nem ritka, hogy a különböző fogyatékossgal élőkre idejekorán rátalál a halál. A természet kegye. Egyes népek az anya sugárfertőzöttségének mértékét vélik az oknak. De mi tudjuk, hogy garu-nan-shi így kíméli meg a gyengéket a szenvedéssel teli élettől.

A kenőcs pedig segít.

19.

.....

Alahi Va-gal vagyok. Zh-ulla szerzetes. Az aldani területekről indultam el két társammal. Eredetileg tervünk szerint dél felől kerültük volna a Hoant. Célunk az volt, hogy megismerjük a megismerhetetlent. Most úgy érzem, nincs, ami megtart.

Ma láttam, hogy a kis testek alatt az egyik zsákban megmozdult valami.

.....

Olyan csecsemőket is a tűzre dobnak, akikben van még élet.

Alahi Va-gal vagyok. Zh-ulla szerzetes.

21.

A fenti szinteken sem állati húst kezeltem feldarabolva. Láttam a halomba összegyűjtött emberi bőröket. Jobb híján arra írok.

El kell jutnom a forrásig. Megbízna bennem, a késem mindig nálam van.

Élő emberek elégetése. Gyerekek, nők, férfiak. Mind valamilyen betegséggel. Beteg hús egy beteg kultusz számára.

Van egy tervem.....

24.

Sikerült annyi élelmet és vizet apránként lehordanom a barlangba, hogy pár *ien*-ig kihúzzam vele.

Holnap indulok..... van egy tervem.....

Beteg kultusz, emberevő törzs egy..... vajon mit majszolok, mióta idehoztak. Nem számít, túljárok az eszükön, hihi. Nem is sejtik, hogy mindent tudok!

² A valhi szó dél-tenjaki dialuktusban zavarodottat jelent

Rájövök a titkukra, felszámolom az egészet, aztán a kolostorból visszajövet porig égetjük ezt a helyet. Garu-nan-shi haragja a zh-ullákon keresztül sújt le.
Holnap...hihi.

?

Sikerült.

Szabadon járok-kelek már a barlangrendszerben, mert azt hiszik, megvezettek! Nem gyanítanak semmit. A *ien* végén elbújtam az egyik lédában a testek között.

A szagot megszoktam, a húsukat ki tudja, mióta eszem már. De nem számít, csak erősebb lettem tőle!

A késem nálam. Annak segítségével véstem a bőrömbe az *élet-gjont*³. Ki tudja, talán segít.

Mikor mindenki elhagyta a barlangot, megközelítettem a tüzet. Kék lángja nem aludt ki éjszaka sem, ez sose tűnt fel. Nem érdekes.

Az sokkal inkább, hogy a füst nem felfele szállt. Hanem szépen lefojt a barlang sziklás talajára, és eltűnt egy kürtőben. Valami erő húzta lefelé.

Engem is.

A legtöbb szőrmét levettem, hogy ne akadályozzon, és a hőség amúgy is kezdett elviselhetetlen lenni.

Másztam a kürtőben, a bőrömet ezer helyen felsértették az éles kődarabok.

A fáklyák fénye lassan elhalt mögöttem.

A csontport szinte teljes egészében leizzadtam magamról. Hiába másztam lefelé, valami erő egyre inkább húzott vissza. A teljes sötétségben vonszoltam magam, mint egy gusztustalan féreg egy járatban – és azt se tudtam, mi vár a végén.

A fejem zúgott, a tudatom, éreztem, kezd darabjaira hullani. Talán ilyen lehet a születés is.

Vagy a halál.

De én túljártam az eszükön, hihi!

.....

A szűk járat egy kis teremben ért véget. Nem is terem. Inkább verem. Hah!

Leültem fújni egyet. A csontpor teljesen leolvadt, szinte meztelen vagyok, olyan elviselhetetlen a hőség.

Alattam csontok, kicsit böknek, haha!

Az előbb ébredtem csak rá, hogy mégsem gondoltam mindenre. De szerencsére nyílik még egy kijárat innen, talán egy másik verembe vezet. Mindegy. Van annak a járatnak a szájánál egy láda, benne bőrök, odarejtem ezt az írásom is, hátha valaki megtalálja.

Én nem megyek vissza. Már nem, hiszen látom őt. Értem őt.

.....

³ élet-gjon: az egyetlen zh-ulla mantra képi megformálása. A zh-ulla kolostorok bejárata fölött is ez látható. Rendszerint kőbe vésik. A kezdetleges ábrázoláson három fűszál ölel körbe egy tornyot.

Szemben ülök a verem másik falával, látom, ahogy a kövek táncolnak, összefolynak egymásba és a sűrű massa önmagába zuhanva kavarog. Nincsenek szavaim, hogy leírjam. Talán ezért sem beszél ez a nép?

Szembe nézek a valósággal és... megigéz. Zhora, Adaje, látnotok kéne nektek is! Az alkaromba vésett *élet-gjonra* néztem és nevetnem kell.

Először mikor felfedeztem az energiakapu feletti vésetet a kőben, nem tűnt fel. De most már értem. Az a minta, amit a hóba kiraktak azok a narjanok, a rendem *gjon*-ja a bőrömön, és az a jel a falon: egy irtóztató piramist ölelnek át Naru-nan-shi csápjai.

Kicsordul a könnyem, hogy nem vettem észre. Végig.

.....

Nem barbár, nem ostoba, hanem gyönyörű. A barlang falán függő csecsemőtetek, melyekből üreges csontok vezetik el vérüket a masszába torz, beteges kultusznak tűnhetnek. De ez nem... Ez művészet. Ez az élet, az ott fönna a betegség. Ő AZ ÉLET. És, ami élő, azt etetni kell. Elveszi a betegséget. A betegségünk. Nincs szükségem a mantrákra, a csontporra, kuruzsló sámánokra, vak aldanokra! Hahaha! Mennem kell. Át a kapun. Megnyugodtam, indulok. Szolgálni *azt*.

Megjegyzés:

A zh-ulla szerzetesre a napló és pár korábbi jegyzet alapján, csak ienek múlva találtunk rá egy elhagyott barlangrendszerben. A barlang és környéke évtizedek óta néptelen. Az egykori testvér bőrét lenyúzták.

Rinzen, vándorszerzetes

